

særskilt være undtagne fra den, medens derimod de Fordringer, som kun skulde være undergivne ti Mars Forældelse, bleve særskilt angivne i Loven. Smød at gaa denne Vej er der dog fundet afgørende Betænelighed, idet man ikke har turdet stole paa, at den Grenselinie, som det i saa Henseende var foreslaaet at drage, ikke, nærmere beset, vilde bringe ind under den korte Forældelse et og andet Slags Fordringer, som mindre vel egnede sig hertil.

Til § 4.

Denne Paragraf fastsætter, overensstemmende med det tidligere bemærkede, til ti Mars Frist, som skal gælde for alle Slags Fordringer, for hvilke ikke anden Frist særligt er foreskrevet. Denne Frist erklæres derhos for i Almindelighed anvendelig — det vil sige, for anvendelig uden Hensyn til Fordringens Oprindelse — paa enhver Fordring, som støttes paa Gælds-brev eller paa Dom eller offentlig Forlig. Betydningen heraf er, at saasnart Gælds-brev er udstedt eller Dom eller offentlig Forlig opnaaet, vil Fordringen kun være undergivet ti Mars Fristen, selv hvor den efter sin Oprindelse, ifald et saadant formelt Skyldgrundlag ikke var kommet til, vilde have været undergivet en kortere Frist — være sig tre Mars Fristen efter Lovforslagets § 3 eller en anden kort Frist, som maatte være hjemlet ved en eller anden særlig Lov. Dog er gjort det, i sig selvfolgelige, Forbehold, at herved ikke er ment saadanne Tilfælde, hvor Gælds-brevet eller Forliget eller Dommen paabaabes som Grundlag for et Krav paa siden paaløben Rente eller anden periodisk Delselse eller for en Kautionsforpligtelse; Forbeholdet omfatter ligeledes Tilfælde, hvor der haves Udpantningsret for en Fordring, som støttes paa et Grundlag af de anførte Slags (hvad især kan tænkes, hvor Grundlaget er et offentlig Forlig). Den Sætning, hvori dette Forbehold er udtrykt, har atter maattet begrænses, idet Forbeholdet naturligvis ikke skal gælde Tilfælde, hvor f. Eks. Kreditor har taget Dom eller Forlig eller modtaget Gælds-brev for et Beløb, som skyldtes ham for forfaldne Renter eller ifølge en forfalden Kautionsforpligtelse. I saadanne Tilfælde maa selvfolgelig den længere Frist gælde. For saa vidt der som Alternativ ved Siden af, at Kravet „er forfaldet“ paa den Tid, Gælds-brev udstedes eller Forlig indgaaes, nævnes, at det „i øvrigt er blevet til en selvstændig Gældsfordring“, er herved sigtet til, at Parterne i en Afgørelse af deres Mellemværende kunne have medtaget Poster, som ikke allerede være for-

faldne, men hvis Forfaldstid eller Stiftelse som et endeligt og ubetinget Krav laa saa nær, at de ere blevne enige om at behandle dem som forfaldne. — Som allerede ovenfor berørt, er ti Mars Fristen ogsaa gjort anvendelig overalt, hvor der for en Rentesfordring eller lignende Krav er udstedt Kupou, idet Kupons for saa vidt ere stillede paa lige Fod med andre Gælds-breve.

Bestemmelsen om, at enhver Fordring efter Gælds-brev hører under ti (eller tyve) Mars Fristen, er selvfolgelig (jfr. § 1 og § 21) at forståa med det Forbehold, at ikke selve Gælds-brevsfordringen netop som saadan rammes af en særlig Forældelseslov, der udelukker nærværende Lov, saaledes som Tilfældet er, naar Gælds-brevet er en Veksel.

Det vil næppe blive anset tvivlsomt, — og det er derfor fundet ufornødent at give særskilt Udtryk i Loven — at hvad der ifølge Paragraffen gælder om „Dom“, ogsaa skal gælde om enhver anden Afgørelse, som Loven sætter paa lige Fod med en Dom, saaledes navnlig om en Landvæsenstommisionskendelse (se Lov 30te December 1858 § 25). Lige med Dom maatte saaledes i og for sig ogsaa sættes Skifteretskendelse, for saa vidt en saadan Kendelse i noget Tilfælde binder nogen (Fallent eller Arvinger) personligt paa samme Maade som en Dom. Men paa dette Punkt faar Reglen i § 4 Nr. 1 længere henne i Forslaget et Tillæg, som medfører en Uvidelse af den længere Fristis Anvendelsesomraade udover, hvad der vilde følge af den nævnte Bestemmelses eget Indhold. Ifølge § 13, andet Punktum, skal nemlig dens Regel (om Anvendelse af ti Mars Fristen, med Udelukkelse af kortere Frister) finde Anvendelse overalt, hvor en Fordring er anerkendt under en saadan Skiftebehandling, som der ommeldes. Ved denne Bestemmelse er en Fordrings Godkendelse under offentlig Skifte, i Tilfælde hvor Skiftebehandlingen har Karakter af Retsforfølgning, i Almindelighed — o: uden at der bliver at skelne efter de forskellige Omstændigheder, hvorunder Godkendelsen sker — bleven i en enkelt Retning stillet paa lige Fod med Dom og offentlig Forlig. I denne Ordning er der formentlig ingen Ubillighed. Skyldneren vil have haft rigelig Lejlighed til at gøre sig bekendt med de Krav, der fremsættes paa Skiftet; hvis han har Indsigelser at gøre, har han Afgang og Opfordring til at komme frem med dem og saa Skifterettens Afgørelse. Skifteretten er ligesaa betragtet som Domsretten, og dens Afgørelse træffes under ligesaa betragtede Former som Afgørelsen i en Domsag; og er Skyldneren utilfreds med